

Sreča mladinskih let.

(Piše Fr. Kralj.)

XII. Družinska sreča.

Na koncu smo. Mnogo je še jasnih strani v mladinskih letih, a prostor nam ni dopuščal opazovati vse mnogobrojne plati mladinske sreče. Zbrali smo le nekatere prizore, ki so najbolj navadni in vseobči. Radi bi bili še marsikaj zapisali, a naglo tekoči časi nas je ustavil. To pot si ne moremo kaj, da se ne bi spomnili še družinske sreče, predno se ločimo od sreče mladinskih let.

Da pa je družina res srečna, mora v nji vladati medsebojna ljubezen, odkritosrčnost in pomoč. Če je pa medsebojna ljubezen in pomoč potrebna v družini sploh: koliko bolj še mej otroci, ki so vedno skupaj, ki so navezani jeden na drugega. Zato govorimo to pot o družinski sreči mladih let.

Vsi mi pritegnete, da ni prijetno mej otroci, ki se črtijo, pretepaajo in drug drugemu nagajajo. Hudo je bivati ondi, kjer ni bratske ali sesterske ljubezni. Močnejši pretepa slabšega, iz zavisti in sovraštva toži sestra brata, brat sestro. Laž, zavist, prepir, sovraštvo, nevoščljivost in še mnogo grdih napak bujno poganja svoje kali v srcih take mladine.

Vem, da vi niste taki, marveč vam je vzor in ravnilo današnja prva slika, ki dobro kaže tiho srečo družinske medsebojne ljubezni. Le taki ostanite!

A predno končam, bi vas še rad opozoril na neko drugo družbo. Mi nismo le udje te ali one družine, manjše ali večje družbe, nismo le Slovenci in Avstrijci, mi smo tudi udje vseobče in vesoljne družine sveta, svete Cerkve. S to družbo smo tako tesno zvezani in spojeni, da mora cerkveni duh prešinjati vsa naša dejanja in nehanja. Cerkvene navade, prazniki in obredi se uglašujejo tudi v domače družinsko življenje, da mu dajejo vzvišen in nadnaraven pomén. In nad družinsko srečo postavljamo ono blaženstvo in srečo, katero uživa nepokvarjeno otroško srce ob cerkvenih praznikih in slovesnostih. Zdi se kakor bi s Cerkvijo živeli, z njo se veselili in žalovali, umirali, vstajali ... Opozorim vas le na preljubeznivi božični čas. Ah, krasna sveta noč, koliko spominov nam budiš, kako nas vzdigavaš iz zemeljskih tog v jasni nadzemski svet, kjer se vedno glasi: „Mir ljudem, ki so dobre volje,“

Kako nas veselé jaslice, kako radi potujemo v duhu s svetimi tremi Kralji v daljni Betlehem; kako hitimo veselo o polnoči v blesteči božji hram, da molimo tam novorojeno božje Dete. (Poglej našo drugo današnjo sliko!)

Z Detetom bežimo v Egipt, vrnemo se nazaj. Tedaj pa pride bridkoresni postni čas s trpljenjem našega Bogá.

Vsi smo nekam potrti; narava sama žaluje z Odrešenikom. Posebno nas pa še gane veliki teden z resnimi obredi v cerkvi, z žalnimi pesmami in otožnim drdranjem v zvoniku. Tudi mi odmremo takrat grehu, da z Zveličarjem veselejše vstanemo k novemu življenju pojoč veselo alelujo. Takrat nas vesele pirhi, kolači in druge dobrine na mizi. Dalje Vnebohod, Binkošti, ko prejme mnogi izmej vas zakrament svete birme.

Posebno pa sveto Rešnje Telo, ko potresate pred Zveličarjem nežne cvetke, aŕ pa svetite s svečami večni Luči.

Potem pride sveti Nikolaj z raznimi darili, za katere ste že mnogo časa prosili. Le pomislite, če bi vse to minilo in prenehalo, kako jednolično in pusto bi bilo naše življenje!

Domači oltarčki, podobe in kipi Matere božje; sploh vse naše življenje je tako tesno spojeno z cerkvenim življenjem.

Njena rast nas veseli, njeno preganjanje boli. Pravo srečo pa še le občuti oni otrok, ki se resno prizadeva živeti po cerkvenem duhu, kajti duh je ki vse, oživlja. Ne moremo si misliti prave mladeniške sreče in dobre

vzgoje brez oblažujočega vpliva svete Cerkve. Nedolžnega srca otroškega ne poznajo oni, ki je hoté odtrgati od Bogá in Cerkve. Mi pa kot zvesti sinovi in hčere hočemo zanjo trpeti: ž njo se veseliti in v njenem naročju se oživljati, krepiti in pojiti za vse življenje!

* * *

Glejte, kako se lepo ujema; še le sedaj-le sem opazil, ali je slučaj ali kaj-li: z materjo sem začel, z materjo neham opisovanje sreče mladinske. V začetku sem vam pravil, da nikjer in nikoli ni tako prijetno! kakor v brezskrbnih detinskih letih pri ljubi materi; a vsak izmed nas ima tudi duhovno 'mater — pri sv. krstu jo je dobil — sv. katoliško Cerkev,

ki tako lepo skrbi za naš blagor na zemlji, a še posebej za našo neminljivo srečo v nebesih. Čimbolj torej ponehuje skrb zemeljske matere, ko nekoliko odrastemo ali moremo iti v tuje kraje, tem tesnejše se oklepajmo dušne matere, sv. katoliške Cerkve, katere materina ljubezen obsega vesoljni svet in vabi v svoje okrilje in zavetje vse otroke vseh družin. Blagor mu, kdor posluša njen materin glas in kdor željno sprejema bogate zaklade božjih milostij iz njenih materinskih rok! Gorje pa človeku, kateri se ne zmeni za to najboljšo mater! Že sv. Ciprijan, ki je umrl 258. l., je rekel: „Boga ne more imenovati svojega Očeta, komur ni Cerkev mati!“

Končali smo srečo mladinskih let v listu, a s tem nečemo, da bi jo tudi vi končali; ne, naj vam vedno jasneje sije tudi v poznejšem življenju! Ako sem vam kaj prav povedal, vsprejmite, ako pa katero manj dobro, oprostite mi in pomislite, da se že poslavljam od mladosti stopajoč v resnejša leta.

Vendar, mladost, po tvoji zarji
Srce vzdihuje mi: Bog te obvarji!

Spomini na mojo mater.

(Spisal *Josip Martin.*)

(Konec.)

IV.

Zunaj je bilo mraz, da je rezalo v obraz kakor z nožem. Na golem, črnem vejevju je viselo ivje, podobno belim, bombažastim ovojem. Dan za dnem je ležala v zraku gosta megla, ki se je samo popoldne za dobro uro malo poizgubila. Cesta je bila trda in mrzla, po oknih so se delale za palec debele rože. To je bilo v pozni jeseni, malo pred Božičem. Vse je že s hrepenenjem pričakovalo toplejšega vetra in snega.

Stanovali smo nekje sredi vasi v precej veliki, nizki sobi, ki je bila vsa zadelana z raznim pohištvom; posebno veliko prostora sta zavzemali dve ogromni, starinski, rdeče pobarvani omari, ki sta segali prav do stropa. Peč je bila prostrana, da bi lahko dva ležala na nji, toda tako visoka, da se ni dalo na nji drugače sedeti, kakor z globoko sklonjeno glavo, sicer se je človek v jednomer zadeval ob strop...

To so bili žalostni dnevi, morda najžalostnejši, kolikor mi jih je še ostalo v spominu iz prejšnjih časov. Na postelji so ležali oče, bolni na pljučnici. Obraz njihov je bil bled in upal, oči so se skrivale udrte v globokih jamah, čelo je bilo potno, sivo in nagubano, roke mrzle in koščene. Postelja je bila vsa pregrnjena z odejami, krili in suknjami, a oče so tožili v jednomer, da jim je mraz. Zakaj mrzlo je bilo v naši sobi, tako mrzlo. Otroci smo polegali skoro zmirom po peči, toda precej me je zazeblo v noge, če sem